

ASPECTES GEOGRAFICS I SOCIALS DE LA CAÇA

I DELS VEDATS A MALLORCA.

per Pere J. Brunet Estarrelles.

“La caza abunda en Mallorca, lo que no es extraño, pues aún quedan en la isla numerosos bosques; sin embargo es tan grande la pasión que sienten los mallorquines por este deporte, que se teme fundadamente la exterminación de algunas especies animales, a pesar de las medidas dictadas por las autoridades con el fin de protegerlas”.

(Arch. Ll. Salvador. Die Balearen..., 1.884).

“Andratx: la caza, a punto de extinguirse.”

(Diario de Mallorca, Noviembre 1.978).

“La caza furtiva preocupa a los habitantes de las zonas rurales. Un grupo de cazadores agredieron al propietario de un predio.”

(Diario de Mallorca, Octubre 1.978).

1. CONSIDERACIONS GENERALS.

Encara que el fi primordial de la caça sigui, en tots els casos, el d'abatre una presa, les seves circumstàncies han canviat notablement al llarg del temps.

Així, el caçador del Paleolític, pels mitjans rudimentaris de què se servia i per la poca pressió numèrica de la població, propiciava una depredació limitada, caçant tan sols allò que podia consumir al moment ja que no tenia resolt encara el problema de la conservació dels aliments.

Posteriorment, ja convertit en caçador-recol·lector, aquest esquema canvià i la mateixa organització social primitiva “reglamentada” l'activitat de la caça, essent-ne el millor exemple la domesticació de certs animals útils.

Modernament, el fet més significatiu de canvi ha estat la substitució del sentit de la caça com a font d'aprovisionament de menjar per un altre purament esportiu, mantingut evidentment avui.

Al mateix temps s'ha de considerar un altre aspecte interessant: la transformació del terme caça en múltiples formes d'expressió. Als medis polítics es parla de la caça de tal o tal grup terrorista, hi ha certa pretensió social que els marits siguin o es deixin caçar per les dones, per a castigar mals aparcaments s'utilitzen “cepos”, per dissipar prejudicis parlem de caçar bruixes, i un llarg etcètera de casos. Però, en definitiva, l'ideal semàntic de la paraula és el d'abatre, enderrocar, o, si més no, és clar el seu sentit agressiu, de càstig o de repressió. I, encara que molts vegin en l'acte de caçar un art, tan discutible, com l'anomenada “fiesta nacional”, i d'altres ho considerin un esport, molts d'altres ho veuen com una sagnia i una espoliació. Evidentment d'aquesta darrera consideració no hi ha cap dubte, quan aquesta activitat suposi la desaparició sistemàtica de qualsevol grup taxonòmic animal, pecat del qual no es pot excusar el caçador de les nostres illes, tant el primitiu (ell fa desaparèixer el *Myotragus*, un ungulat del qual tan sols ens queden restes fòssils) com l'actual.

I és que hi ha uns plantejaments massa superficials respecte al tema de la caça. Plantejaments patrocinats tant pels qui han posat massa esment en la creència que el Creador posà la seva obra al servei de l'home, com els qui pensen que la Natura és per apropiari-se-la, “consumir-la” sense cap perspectiva de futur, com si estigués prevista l'arribada d'una segona arca de Noè.

Pel que respecta al canvi dels artefactes i sistemes de caça, és indubtable el seu perfeccionament amb el temps, encara que puguin coexistir en el temps i en l'espai sistemes tradicionals (filats, lloses i garbells, etc.) amb altres molt més sofisticats, com l'escopeta de repetició. Pel seu interès etnològic i descriptiu és interessant consultar l'obra de l'Arxiduc Lluís Salvador (1) i la de A. Pons sobre falconeria (2).

Pel seu caràcter social, la caça, com qualsevol altra activitat, ha sofert una remodelació concomitant amb el canvi general de l'illa d'aquest segle. Per una sèrie de fets (pas d'una autarquia a una economia bolcada cap al turisme) és precisament pels anys 60 quan el nostre esquema de consum sofreix les més fortes transformacions degut al fet que l'esclat turístic augmenta el nivell econòmic de vida i la renda. Entram en contacte amb nous tipus de consum, els standaritzam, al mateix temps que es produeix un important desenvolupament urbà, monopolitzat en especial per la capital (Palma passa de 63.937 habitants a 1.900 a 114.405 a 1.940 i a 234.098 a 1.970, suposant un 26,35 i 51 o/o respectivament sobre el total de l'illa), estrictament relacionat amb un procés de degradació de la ruralia, generant noves i importants demandes i servituds: necessitats d'espais d'oci (urbanitzacions i parcel·lacions de cap de setmana) a partir d'una ideologia de mistificació del "camp" i de la "natura", presumptuosament fetes sinònimes de vida sana, manca de problemes, etc. Evidentment, aquestes noves necessitats no poden ésser satisfetes dintre del terme municipal, però el cada vegada més alt nivell de motorització (a Balears existia a 1.974 una mitjana de 1 cotxe per cada 4 persones) estimula aquest consum.

I és probablement aquesta facilitat d'invasió del camp i el saqueig que ha hagut de patir allò que ha provocat que els propietaris vedin les seves terres no per protegir la possible caça de les apetències dels caçadors sinó simplement com a forma de reafirmació de la propietat privada. Realment en tals casos ha importat més prohibir el pas, que la caça, evitant així que el caçador poc satisfet amb un i un altre dia de caça, sense caça, es pugui entretenir fent servir les gallines, les canals de les casetes, els ametllers i fins i tot els propietaris en blanc de les seves flamants escopetes.

2. SUPERFÍCIE ACOTADA I LLICENCIES DE CAÇA.

Segons dades de l'ICONA, la superfície total acotada a l'Estat Espanyol era el 1.978 (31 de desembre) de 33.108.623 has., la qual cosa suposava un 66 o/o del total de la seva superfície. Els vedats privats (3) eren 24.590, amb 28.982.364 has., i això venia a ser el 87,5 o/o del total vedat, reduint a una superfície realment ridícula els altres vedats amb altres règims distints del privat. Així, resulta que els vedats socials (4) eren 40 a tot el país, amb una extensió de 628.585 has., un 2 o/o aproximadament de la superfície total acotada.

Per altre costat, el nombre de caçadors censats, diguem-los "legals", era de 992.142, resultant una densitat de 1 caçador/50 has de superfície i 1 caçador/33 has. acotades, xifres evidentment poc representatives per la seva amplitud i perquè aquesta densitat no té en compte el total real de caçadors.

Referint-nos a Balears, degut al fet que com un tants d'altres casos les dades són provincials i no per illes, tenim que en aquell moment existien 1.098 vedats (un altre document de l'ICONA també per 31 de desembre de 1.978 assenyalava que són 1.087: 1.085 vedats privats de caça menor i 2 aquàtics), tots privats i cap local, amb una extensió de 271.378 (215.861 a l'altre document), la qual cosa fa que, prenent com a validable el primer grup de dades, aquesta superfície representi un 54 o/o per davall de la mitjana nacional, però bastant superior pel que fa a la pressió relativa del nombre de caçadors:

	has./licència	has. acotades/licència
Balears	20,73	11,26
Espanya	50,90	33,33

Partint del treball d'elaboració personal de dades fet a partir del fitxer de vedats de l'ICONA (abril 1.978), resulta que apareixen 42 Societats de caça a la província, 29 a Mallorca. Pel que fa referència a vedats socials, és bastant significatiu que a les Balears n'existeixin actualment tan sols tres, administrats per l'ICONA, el més gran dels quals és el de Massanella-Caimari (Mallorca) de 2.153 has., localitzant-se els altres a Menorca: l'anomenat Menorca-Centre, de 800 has. i el de Ferreries, de 700 has. Aquest tipus de vedats es troben a terrenys arrendats per l'Estat per aprofitament cigenètic, i són els únics pensats pels caçadors deslligats de la propietat del sòl, encara que amb una normativa i unes restriccions en el seu ús severes.

En tal situació, com ja hem dit abans, la pressió exercida pels caçadors a les illes és molt forta, i més si tenim en compte un mal generalitzat, el furtivisme, i que el nombre de llicències que aquí hem donat estan molt per baix de la realitat, ni incloent per exemple molts de caçadors de coll (amb filats), ni els qui es dediquen a parar lloses o garbellets, o a fer enviscades.

Segons uns càlculs aproximats (5) uns 6.000 caçadors privilegiats estarien vinculats a vedats o a societats de caça, mentre que la resta, la gran majoria (uns 18.000) haurien de practicar el seu esport a terrenys lliures, cada vegada més reduïts en superfície i disminuïts en condicions de caça. Si fossin certes les previsions fetes pel president de la Federació Balear de Caça (6), en el sentit que anualment hi ha un increment de llicències d'un 15-20 o/o, es produiria un efecte d'encongiment del territori molt marcat i seria més freqüent la caça del caçador que de qualsevol altra cosa. Prenent l'esmentat augment, es doblarien les llicències cada 5-6 anys aproximadament (per exemple entre 1.978-1.983), seria el següent:

1.978	24.186	1.982	42.274
1.979	27.813	1.983	48.615
1.980	31.984	1.984	55.907
1.981	36.760	1.985	64.293

Suposant que la superfície acotada de 1.985 fos la mateixa que la de 1.978, la relació caçador/superfície seria de 1/4,2 has. Cosa bastant dubtosa i hipotètica en molts de sentits si tenim en compte que no es tracta tan sols d'un augment potencial del nombre de caçadors/hectàrea absurd, sino també que evidentment es produirà una disminució de les superfícies potencialment utilitzables per tal ús ja que la mania urbanitzacionista a les illes, especialment a Mallorca, prospera irreversiblement i per l'efecte de les parcel·lacions. I és que si fa bastants d'anys, el camp deixava d'esser-ho per convertir-se en ciutat o planificar-se en forma d'urbanitzacions, el poc compromís dels grups polítics en el poder l'han deixat convertir-se en una cosa indefinida, fantasmagòrica, degradada, i que per no haver de crear un nou nom podríem dir que ha entrat dintre d'un procés de suburbanització, especialment a les zones pròximes a Palma.

Com a punt de referència del que ha esdevingut, per fer previsions a curt termini, es interessant constatar les següents xifres per a Balears:

	vedats privats	o/o variació	hectàrees	o/o variació
1.973	796		171.183	
1.978	1.098	37,93	271.378	58,53

De la qual cosa resulta que en aquest quinquenni el percentatge de variació anual es pel que fa al nombre de vedats de caça de l'ordre del 7,5 o/o, i del 11,7 o/o quant a l'extensió.

3. DISTRIBUCIO DE LA SUPERFICIE ACOTADA A MALLORCA.

Per municipis el desglossament del total insular de vedats (a 1.978: 960 vedats, amb una extensió de 171.087 has. que ve a representar el 47 o/o del total), dóna importants diferències. Vegeu Taula i mapa n. 1.

Els municipis amb percentatges més elevats de superfícies acotades respecte al total municipal resulten ser: Mancor (100 o/o) (7), Escorca (90 o/o) i Calvià (73 o/o), amb 7,30 i 33 vedats estadísticament censats per ICONA. I Búger (6 o/o), Consell (8 o/o) i Binissalem (12 o/o) resulten ésser els que disposen de menys superfície relativa privatitzada per caça, en aquest cas, amb un nombre de vedats respectivament de 2,1 i 5.

Però sense cap dubte, el nombre de vedats no és realment simptomàtic ni explicatiu de massa coses, pel fet de que en moltes ocasions un acotament pot ésser format per agregació de diversos (es el que passa, per exemple, amb les Societats o Associacions). Pel que respecte a les superfícies, no deixa de restar interès a les dades presentades, el fet que es pugui acotar part d'una finca, circumstància que aprofiten molts per no acotar els llocs inaccessibles i, sense dubtar-ho, fer-ho allà a on hi ha més facilitats de penetració (devora camins i carreteres, etc.).

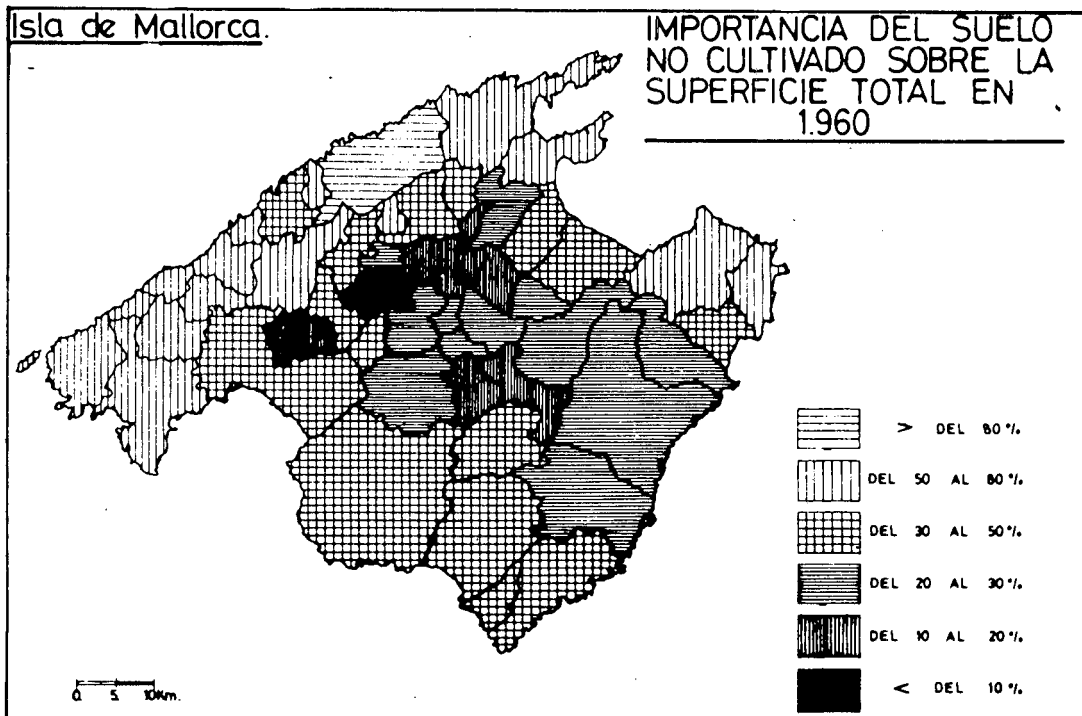
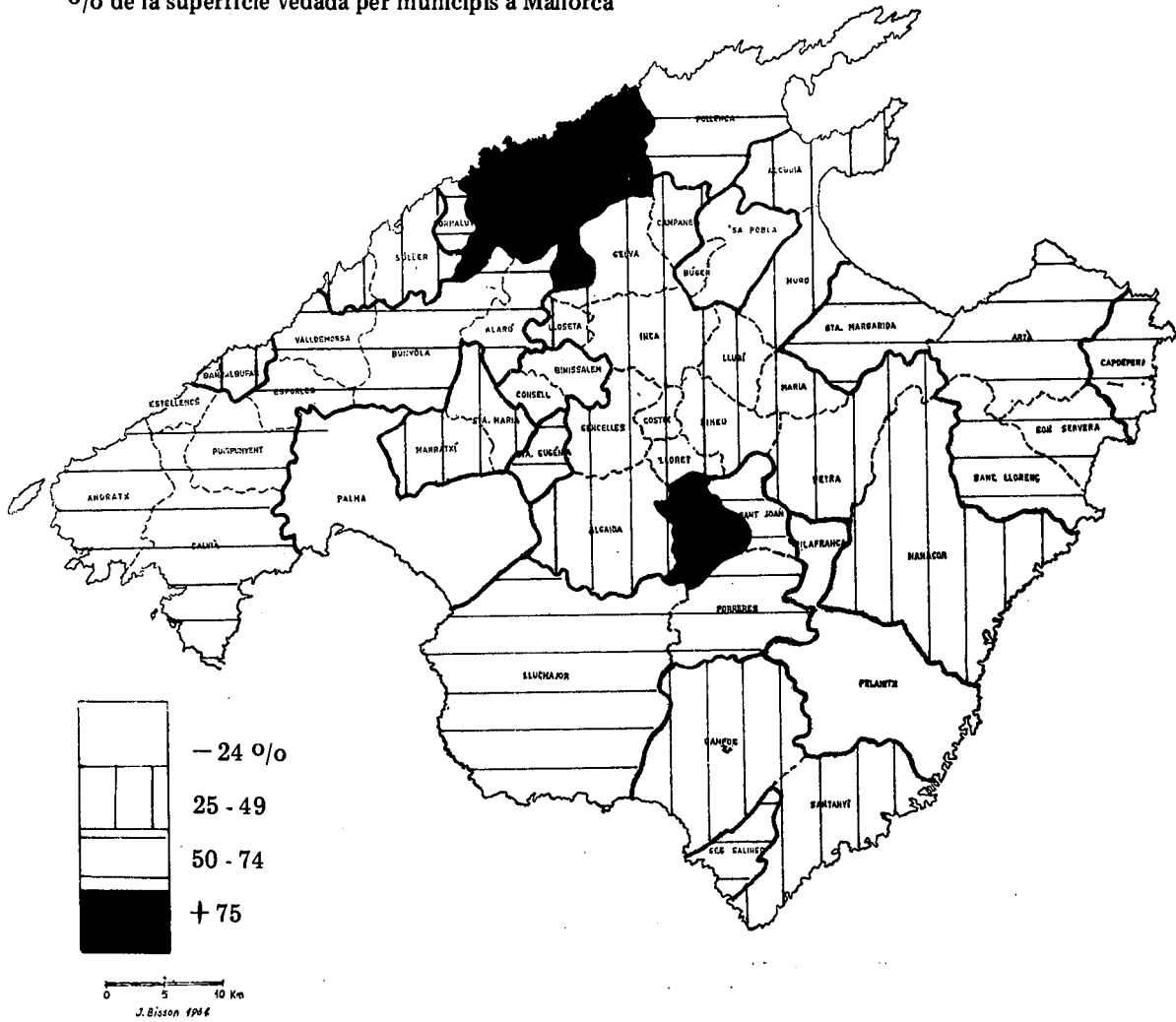
A nivell general, i pel que es dedueix en el mapa n. 1, els municipis amb major superfície acotada són els de muntanya (Serra de Tramuntana, Serres de Llevant en els seus extrems oriental i occidental), i això explica de qualque manera la relació existent amb l'estructura de propietat per tal com la gran propietat (en termes insulars) es correspon precisament amb les zones esmentades.

Comparant el mapa n. 1 amb el n. 2 (superfícies no conrades a 1.960) (8), es dedueix certa relació per la qual els termes municipals amb menys percentatge de superfície conrada coincideixen en línies generals, encara que no totalment (pot ésser perquè comparam situacions temporals diferents) amb els que tenen un tant per cent més alt de vedats. La qual cosa fa pensar que siguin aquells municipis amb menys recursos agrícoles o els que han sofert darrerament o sofreixen els efectes de la decadència agrària de l'illa els que patrocinen millor aquesta complementarietat o substitució d'usos de les propietats rústiques, avui moltes d'elles exclusivament utilitzades per a la caça.

Una de les relacions més fàcilment detectables es la que hi ha entre els municipis majoritàriament acotats i els de baixa densitat. Així, Escorca, Fornalutx, Deià, Valldemossa i Puigpunyent, molt acotats, tenien a 1.975 una densitat de població per davall els 30 hab/Km², mentre que Palma, Consell, Binissalem, Búger i Sa Pobla, amb relativa poca extensió acotada, tenien densitats superiors a 100 hab/Km².

Mentre que la relació que a primera vista podria parèixer que hi ha d'haver entre els majors percentatges municipals en superfície acotada i els de més extensió absoluta (tenint en compte que la diferència entre el municipi més gran i el més petit és de més

o/o de la superfície vedada per municipis a Mallorca

font: P. Salvà

de 39: Búger amb 8,24 i Lluçmajor amb 324,94 Kms²) resulta quimèrica. La qual cosa ve demostrada pel fet que en el grup de municipis amb més del 75 o/o de la seva superfície acotada hi trobam municipis com Escorca (140,32 Kms²) o Mancor (19,82); en el grup dels que tenen 2/3 parts acotades, a més evidentment dels dos anteriors, Lluçmajor (324,94) i Sant Joan (39,91); i en el grup de menys del 25 o/o, Palma (208,62) i Búger (8,24).

4. AGENTS INVOLUCRATS EN ELS ACOTAMENTS.

Consultat el registre de vedats de l'ICONA a 1.978, apareixien dos grups d'agents implicats en l'explotació de vedats per a la caça: particulars i societats, grups diversos i corporacions. Uns i altres com a propietaris, usufructuaris o simplement rematants de les corresponents subastes d'explotació. Deduïdes a grups molt generals les entitats públiques o associacions privades resultants serien:

	n.	has.	o/o respecte sup. acotada	municipis afectats
Societats de Caçadors	12	12.888	40,49	14
Associacions de Falconeria	1	56	0,17	1
Ajuntaments	2	1.726	5,42	2
Associacions de Propietaris	2	840	2,63	1
Immobiliàries i Urbanitzadors	8	3.025	9,50	7
Fundacions	1	190	0,59	1
Societats Anònimes Vàries (9)	17	13.104	41,17	20
TOTALS	43	31.829	100,00	26

La superfície acotada per Societats, Entitats, Corporacions i demés grups, segons les estadístiques de l'ICONA, representa a 1.978 el 18,60 del total acotat a Mallorca. En aquesta relació apareix amb majors disponibilitats de terreny Sirisva S.A. (Santanyí, Ses Salines) amb 3.005 has., Societat de Caçadors de Petra (Petra) amb 2.692 has., Bellpuig S.A. (Artà, Palma: 5 vedats) amb 2.528 has., Societat de Caçadors de Sant Joan (Sant Joan, Petra, Montuïri, Porreres) amb 2.464 has., Societat de Caçadors de Montuïri (Montuïri) amb 2.173 has.

De la qual cosa es dedueix que la gran part de la superfície acotada (81,40 o/o) hi està a nom de particulars, encara en moltes d'ocasions dintre certes societats o grups es camuflen els mateixos noms i cognoms beneficiaris de vedats a nom particular. Els titulars de vedats de caça més compromesos a títol personal per l'extensió dedicada a caça serien:

B. March Servera:	Escorca, Lloseta, Selva, Mancor, Manacor, Petra, Pollença: 5 vedats amb 5.543 has.
B. March Servera:	Artà, Capdepera, Manacor: 6 vedats amb 1.807 has.
J. Sitjar Servera:	Ses Salines, Campos, Santanyí, Calvià, Lluçmajor, Porreres: 7 vedats amb 1.733 has.
F. Truyols Morell:	Artà, Calvià: 2 vedats amb 1.589 has.
A.C. i L. Coll Moragues:	Escorca, Mancor: 1 vedat i 1.407 has.

Encara que aparegnin els ressenyats com els màxims acotadors a títol personal, és molt significatiu el que apareixin certs cognoms lligats, no a l'acotament d'una gran finca sinó a moltes de grandària mitjana (ho seguim plantejant a nivell d'illa), donant a entendre que s'ha produït un fraccionament de la propietat. Els cognoms més representatius d'aquesta circumstància són els Coll Moragues, Sastre Colom, Magraner Pastor, Morell Font del Olors, Morell Fortuny, Salas Garau, etc.

Uns i altres, lligats, des d'èpoques remotes, a la gran propietat a Mallorca, exceptuant uns pocs casos.

5. LES SOCIETATS DE CAÇA.

Si per una part és evident el caracter restrictiu que duu intrínsec el vedat, reduint l'activitat de les escopetes sense grans recursos a les poques zones lliures existents, vedats més o menys públics (certs béns propis d'Ajuntament) o vedats socials, una nova conjuntura, tan selectiva com les altres és la introduïda i patrocinada per certes societats de caçadors mallorquines. Evidentment forçats pel furtivisme i pel descontrol aquestes associacions han promogut l'acotament total del terme municipal a on es troben assentades, establint mitjanç uns estatuts unes línies d'actuació interessades a restringir i condicionar la caça a uns interessos propis. Una manera de recobrar un cert sentit de comunitat, però no per això exempta de crítiques, per tal com el que suposa es

crear compartiments o illes dins l'illa.

Aquests "vedats municipals" han estat possibles gràcies a la disposició de les distintes propietats per tal efecte, promocionant la caça comunitària amb el pagament de mòdiques quantitats a la Societat (exceptuant-se generalment de tal deute els propietaris) que serviran per a mantenir un sistema de vigilància i de control.

Els estatuts d'aquestes Societats de Caçadors marquen unes línies generals molt definides respecte al règim i funcionament dels seus vedats. Les característiques generals dels seus plantejaments i arguments es poden resumir així:

- Es dona un caràcter comú, a nivell municipal, als vedats, fent referència a una nova forma d'organització de la caça "de todos i para todos" (S.C. Montuiri).
- Caràcter restrictiu i selectiu, que més que contradir el punt anterior ho explica amb més concreció: en general no més poden ser socis els ampadronats en el terme municipal, els oriunds del terme amb residència a altre lloc, els propietaris, els casats amb dones del municipi (això realment pareix més una política de promoció matrimonial per fadrires de vocació que qualsevol altra cosa), etc. Per tant no poden practicar la caça a tal vedat els caçadors que no tinguin els requisits esmentats.
- Es fa referència sempre a les poques possibilitats econòmiques dels socis.
- El sol al·ludir l'interès per a la conservació, protecció i repoblació de certes espècies cinegètiques (llebre, perdiu, guatlla...), fins al punt de plantejar-se a damunt el paper —i mai tan ben dit— la necessitat de protegir aquelles espècies insectívores considerades beneficiàries per a l'agricultura (aquest darrer aspecte es pot llegir als fulls informatius de la S. C. de Montuiri).
- S'especula la necessitat ineludible d'un sistema de control: guardes-jurats.

En ocasions, a més dels punts abans esmentats, s'entreveu i descobreix un cert sentit d'amenaça i repressiu per aquells propietaris que no vulguin cedir les seves terres i, per tant, no vulguin subjectar-se a les regles del joc de l'Associació. En el full informatiu de la S.C. de Montuiri es pot llegir pel que fa al cas: "Los que no han cedido los terrenos a la Sociedad, sí, tendrán muchas desventajas ya que en sus terrenos, además de poder cazar ellos, el período de caza hábil para terrenos libres, también podrán cazar en ellos todos los demás cazadores sean no de Montuiri. Dichos terrenos se llamarán enclavados y tendrán una señalización especial".

6. ECOLOGIA, ECOLOGISME I CAÇA.

En aquest apartat, dos són els punts de partida a tenir en compte: el caràcter d'explotació que duu intrínsec tota activitat de l'home damunt el medi, i l'ordenament a la que es pot veure sotmesa —evidentment en el cas que interessi— aquesta actuació. Pel que respecta a la caça aquest dos punts son d'especial importància.

Respecte al primer punt, pareix del fet que per a molts de caçadors mallorquins és més important caçar que repoblar i és per això que a moltes zones acotades, ja no en parlem de les zones lliures, la caça es fonamenta damunt el potencial faunístic fix (que emprant la terminologia econòmica de D. Ricardo la podríem considerar en fase de "rendiments decreixents") i certes espècies migratòries, especialment els tords. I les repoblacions en general es concibeixen a un cercle que s'esgota en ell mateix: amollada d'animals importats, generalment de la Península, caça d'aquets i tornar a començar. Realment a on es patrocina un cercle tancat amb una reglamentació estricta respecte a les peces a cobrar en funció de l'automanteniment de les poblacions animals és en els Acotaments Socials.

Aquestes circumstàncies comporten un desfase continu a nivell ecològic pel fet de no haver-hi cap tipus d'assimilació de les espècies introduïdes dintre de l'ecosistema sinó una aparició esporàdica, essent per tal motiu errònia la incorporació de certes espècies a certs habitats pel fet de tractar-se de grups faunístics anormals i posats en funció de la caça.

Respecte a espècies intruïdes, caldria parlar de les alteracions, a distintes escales, provocades especialment pels grans mamífers. A Mallorca, la introducció o manteniment en el bosc de cabres o porcs ha proporcionat interessants exemples de l'esmentada alteració. Però el cas més deplorable és que sigui el propi ICONA qui pretengui, de la manera més precipitada i especulativa, introduir unes espècies de dubtosa viabilitat, pel seu aclimatament i per la possibilitat de fer perillar les poblacions autòctones, quan, segons es pot llegir en el Llibre Blanc de la Gestió de la Natura als Països Catalans que a les illes "els efectes d'una espècie introduïda son més catastròfics que en els ecosistemes simples". En aquest respecte, i com a cas concret, el 1.973 un avant-projecte de l'ICONA de transformació de "Sa Comuna" de Bunyola (bé de propis de l'Ajuntament i de U.P.) en parc natural, proposava (a més de la instal·lació d'un restaurant, pavimentació asfàltica, creació de zones per aparcament de cotxes, barbacoes, etc) la repoblació cinegètica amb cérvols i daines. Aquest avant-projecte no es va fer realitat, excepció feta dels barbacoes, i en el cas d'haver prosperat és interessant constatar que aquest document no tenia en compte l'organització i control que allò suposaria, ni el comportament dels caçadors davant aquell tipus de peces. Perquè, en el cas d'aclimatar-se, fora la presència de depredadors, po-

drien transformar-se en una població molt important i perjudicial per a les comunitats vegetals, i sense un control dels caçadors, per la seva grandària, podrien desaparèixer en un curt espai de temps. Malgrat tot, a efectes didàctics, evidentment és de molt més profit la introducció d'aquests animals que la d'altres exòtics i d'habitats llunyans, com es fa als auto-safaris.

Respecte a moviments ecologistes, es pot dir que han estat més divulgats a la defensa de certes zones, que perillaven de desaparèixer i transformar-se per efecte del procés d'urbanització de Mallorca, que com a protecció enfront de la caça. I això ha estat i és especialment significatiu a les zones humides de les conques d'Alcúdia-Pollença i de Campos: Albufera de Muro, Albufereta de Pollença i Salobrar de Campos. Es especialment respecte a l'Albufera de Muro (dita també d'Alcúdia) a on poden estudiar-se amb més detall tant el moviment de protecció com els intents de realització de certs interessos particulars.

En aquest cas l'aspecte més curiós dels proteccionistes és que poden resultar ésser grups diametralment distints, amb arguments també distints i interessos propis. Servint-nos, com a font d'informació, del diaris locals resulta que, mentre certs sectors són partidaris del desenvolupament de l'agricultura a costa de minvar l'extensió de l'Albufera (pagesos en general, Càmera Agrària, Unió de Pagesos) d'altres ho són de conservar-la en les condicions actuals o convertir-la en parc natural (GOB, Ajuntament de Muro, hotelers de la zona). Una tercera postura seria l'adoptada pels qui veuen la compatibilitat de les dues dedicacions (Conselleria d'Ordenació del Territori encapçalada per E. Alonso i Albert Quintana).

Encara que unes i altres especulacions estarien relacionades amb el problema de la caça, foren els anomenats Becada Libre i un altre grup, La Perdiz Democràtica, vinculats a Terra i Llibertat, els qui ho plantetjaven d'una manera més clara, reivindicant una nova llei de caça, un millor control de l'activitat i mostrant-se partidaris de la desaparició de la figura jurídica dels vedats de caça privats. El seu ideari queda suficientment explicat a unes octavetes que trobarem en els parabrises dels seus cotxes un grup de caçadors (17 de desembre de 1.978):

“¿Más escopetas nacionales?. Vais a asesinar en una hora lo que la naturaleza ha tardado miles de años en crear. Dentro de poco sereis asesinos —no a sueldo, sino encima, pagando—. Sois los terroristas de la Naturaleza. ¿Matais por comer acaso?. O ¿es la diversión de la muerte la que os produce placer?. Matad, matad si quereis pues ésta puede ser la última cazada que podreis hacer en la Albufera. Basta”.

A la qual cosa el President de la Societat de Caçadors “La Veda” de Sa Pobla contesta (Diario de Mallorca, 29 de desembre de 1.978), convertint-se en el defensor a ultrança de la caça, assenyalant el seu caracter universal, confonent els plantejaments dels dos grups àcrates esmentats abans amb els ecologistes en general, adjectivant-los de teòrics i donant les culpes de tots els mals a l'Administració. I acaba amb una frase d'antologia: “que tan justo y correcto puede parecer a un cazador el acto de cazar como un ecologista el acto de contemplar la naturaleza”.

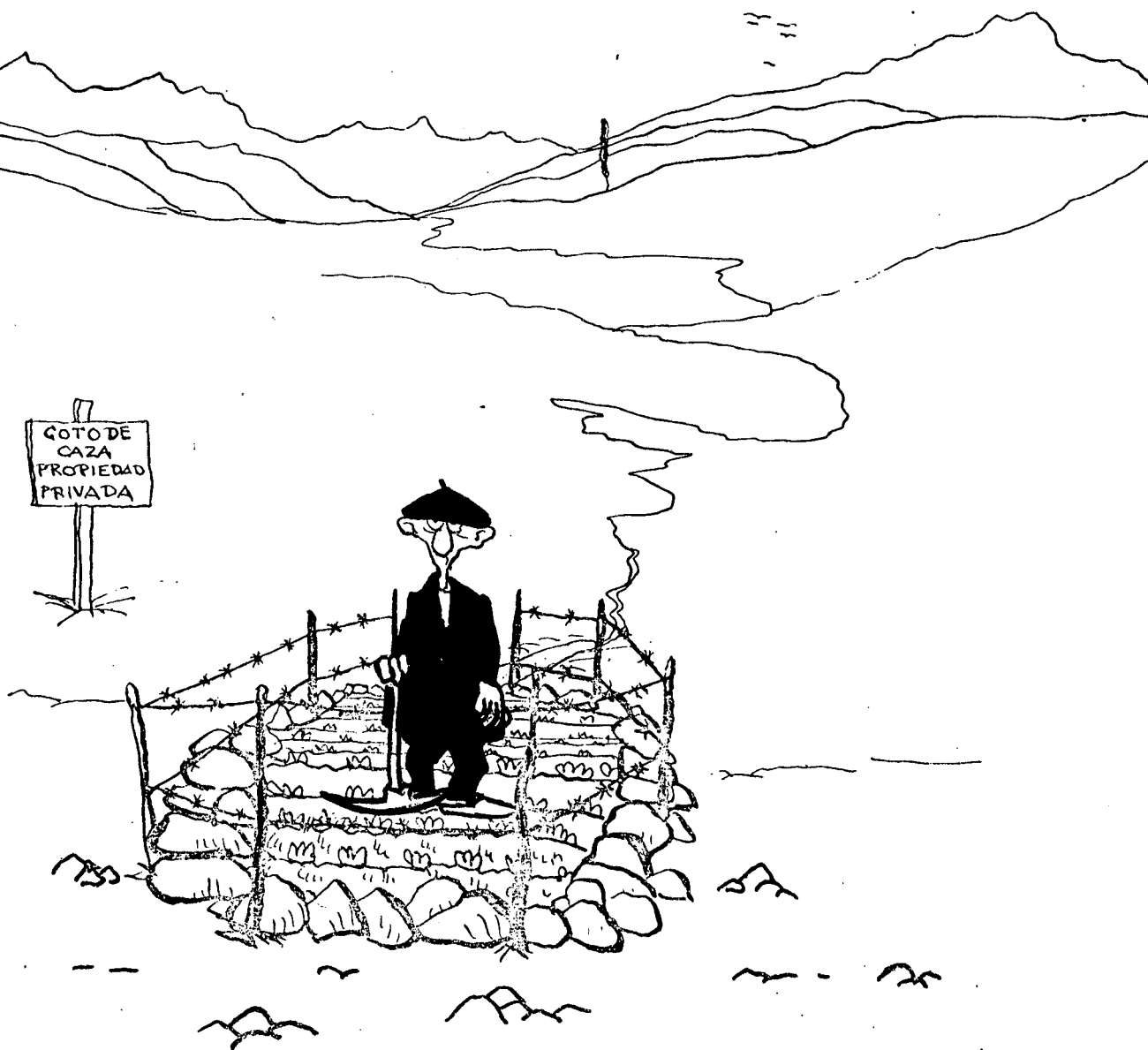
Bunyola, febrer de 1.979.

NOTES

1. Habsburg-Lorena, Arch. L. Salvador: *De la caza, pesca y navegación*. Dins l'obra parcialment traduïda: *Die Balearen in Wort und Bild geschil-dert (1.884)*. Capítol traduït per J. Sureda Blanes. Impremta Mossèn Alcover. Palma, 1.962.
2. Pons, A.: *Los halcones de Mallorca en el siglo XIV*. Impremta Mossèn Alcover (panorama Balear). Palma.
3. Segons la Llei de Caça (art. 16): “Los terrenos integrantes de estos cotos podrán pertenecer a uno a varios propietarios que se hayan asociado voluntariamente con esta finalidad”. La seva constitució suposa unes superfícies mínimes, variables segons caça major o menor, podent facultar el Ministeri d'Agricultura la reducció de les unitats mínimes a les províncies insulars.
4. Textualment de la Llei de Caça (art. 18): “Se denominan cotos sociales de caza aquellos cuyo establecimiento responde al principio de facilitar el ejercicio de la caza en régimen de igualdad de oportunidades, a todos los españoles que lo deseen”.
5. Declaracions de J. L. Prim, President de la Federació Balear de Caça i membre del Consell Provincial a Diario de Mallorca (14 de setembre de 1.978).
6. Id.
7. Es absolutament impossible que un municipi tengui tota la seva superfície acotada, podent haver-se donat en el cas de Mancor una confusió per similitud amb Manacor, apareixent el primer sobreestimat respecte al segon.
8. Vegeu P.A. Salvà Tomàs: *La utilización agraria del suelo en la isla de Mallorca*. Mayurqa n. 13. Facultat de Filosofia i Lletres de Palma de Mallorca. 1975.
9. S'inclouen tant Societats agrícoles i/o ramaderes com indústries, comercials, etc.

BIBLIOGRAFIA

- ALCOVER, Josep Antoni: *Els mamífers de les Balears*. Ed. Moll (Manuals d'introducció de la naturalesa. 3). Palma de Mallorca, 1.979.
- DELIBES, Miguel: *La caza en España*. Alianza editorial. Madrid, 1.972.
- DIAZ MORENO, José: *Caza y usos del espacio rural en España*. Comunicació al VI Coloqui de Geografia. Palma de Mallorca, octubre de 1.979.
- HASBURGO-LORENA, Luis Salvador: *De la caza, pesca y navegación*. En *Die Balearen in Wort und Bild geschildert*. Leipzig, 1.884. (Traducció parcial de J. Sureda Blanes. Impremta Mossèn Alcover. Palma de Mallorca, 1.962).
- INSTITUCIO CATALANA D'HISTORIA NATURAL: *Natura, ús o abús?*. Editorial Barcino. Barcelona, 1.976.
- MAYOL SERRA, Joan: *Els aucells de les Balears*. Ed. Moll (Manuals d'introducció a la naturalesa. 2). Palma de Mallorca, 1.978.
- PONS, Antonio: *Los halcones de Mallorca en el siglo XIV*. Tallers Mossèn Alcover (Panorama Balear, n. 67). Palma de Mallorca, 1.956.
- QUINTANA PEÑUELA, Alberto: *Problemática de los Parques Naturales de la isla de Mallorca*. Cuadernos de Arquitectura y Urbanismo, n. 99, noviembre-diciembre 1.973.
- ROSSELLO VERGER, Vicente Ma.: *Mallorca, el sur y sureste*. Gràfiques Miramar. Palma de Mallorca, 1.974.
- SALVA TOMAS, P.A.: *La utilización agraria del suelo en la isla de Mallorca*. Mayurqa vol. 13. Palma de Mallorca, 1.975.

LADDS.

Taula 1

MALLORCA. SUPERFICIE ACOTADA MUNICIPAL

Poblacions	n.	Vedats		Abril 1.978
		Superfície	has.	o/o sup. total
Alaró	19	2.318	has.	50,97
Alcudia	7	1.972		32,58
Algaida	42	5.150		47,36
Andratx	14	4.367		52,90
Artà	29	9.752		69,35
Banyalbufar	3	790		43,71
Binissalem	5	363		11,94
Búger	1	54		6,55
Bunyola	30	6.082		72,28
Calvià	33	10.665		73,28
Campanet	7	920		25,77
Campos	60	5.943		40,18
Capdepera	6	2.476		44,40
Consell	2	115		8,43
Costitx	9	460		30,28
Deià	3	439		29,05
Escorca	30	12.710		90,59
Esporles	14	2.144		60,00
Estellencs	2	734		55,94
Felanitx	27	3.137		18,50
Fornalutx	6	1.207		60,38
Inca	9	1.464		25,15
Lloret	5	541		31,10
Lloseta	2	550		45,71
Llubí	9	890		25,63
Llucmajor	200	22.702		69,86
Manacor	64	10.057		38,64
Mancor	7	1.982		100,00
Maria	3	1.083		35,74
Marratxí	13	1.736		34,51
Montuïri	10	832		20,59
Muro	11	1.992		35,95
Palma	33	4.194		20,10
Petra	24	3.681		39,08
Pollença	23	7.748		53,05
Porreres	23	6.168		72,03
Pobla (Sa)	6	633		13,04
Puigpunyent	11	2.216		53,26
Sant Joan	8	2.839		71,13
Sant Llorenç	21	4.414		53,77
Sencelles	26	1.595		30,31
Santa Eugènia	7	1.167		55,99
Santa Margarida	15	5.840		58,87
Santa Maria	8	1.730		45,61
Santanyí	12	4.022		31,82
Selva	8	1.444		34,20
Ses Salines	7	2.329		59,91
Sineu	19	1.288		26,86
Soller	11	1.635		38,41

Son Servera	8	2.068	63,04
Valldemossa	10	2.877	64,63
Villafranca	4	554	24,09
<hr/>			
TOTAL	960	171.087	47,00

Font: ICONA i elaboració personal.